

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 8. Vtrùm visio beatifica, & quoduis ens supernaturale vniuersè
supra naturæ sit connexionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

118 Secundò; ex Concilio Viennensi non solum habemus, visionem beatam esse supernaturalem, utcumque, sed etiam, intellectum creatum indigere lumine gloriæ, aut alio dono supernaturali quoad substantiam, quo eleuetur ad videndum Deum, vt latius trademus intra disp. 19. Sed tale donum datur, & est requisitum ad efficiendam visionem beatam; hæcque proinde cum illo sua naturâ connexa est. Igitur visio beata supernaturalis est quoad substantiam. Quandoquidem ad actum quoad suam substantiam naturalem, opus non est habitu infuso, aut alio dono intrinsecè supernaturali; neque actus substantiâ suâ naturalis cum dono supernaturali potest esse connexus. Alioquin naturâ, cui debitum esset talis actus, esset & debitum tale donum. Quo illud & supernaturale, vt ponimus, & debitum naturæ esset. Absurdum clarum.

119 Tertiò; actus fidei, spei, & charitatis, aliarumque virtutum, quibus vita æterna obtinetur consistens potissimum in visione Dei intuitiua, supernaturalis sunt quoad substantiam, vt sentiunt fere omnes Theologi, atque in proprijs materijs probant; vbertinèque comprobat Ripal. disp. 44. citata sec. 3. & seqq. Igitur visio ipsa potiori iure est afferenda supernaturalis quoad substantiam. Impossibile quippe est, & prorsus à ratione alienum, quòd media superent vires, atque potestatem naturæ, & finis ipse vnicè per talia media ab ipsâ naturâ obtinendus intra eius vires, & potestatem positus sit. Et confirmari potest. Quia Concilia, & Patres, qui cum Pelagio, & eius Cinceribus contenderunt, omnino impotem faciunt naturam suis proprijs viribus relictam, absque auxilio diuinæ gratiæ ad quidpiam cogitandum, volendum, aut agendum, quod proficuum sit ad salutem. Probantque ex illo Ioann. 15. *Sine me nihil potestis facere.* Ex illo quoque Pauli 2. Corint. 3. *Non sumus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, quasi ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est.* Et alijs similibus Scripturæ locis. Vt videre est in Concilio Mileuitano cap. 4. & 5. Africano can. 80. Arausico. 2. à can. 3. vsque ad finem: Trident. sess. 6. cap. 5. & 6. & can. 2. 3. & 4. in epistolis decretalibus Cælestini, Innocentij, & Leonis contra Pelagianos: in August. epist. 106. & 107. Serm. 13. de verbis Apost. libris de naturâ, & gratiâ; de correctione, & gratiâ; de prædestinatione sanctorum; de dono perseverantiæ; multisque alijs locis: in Prosp. lib. contra Collatorem, præsertim cap. 3. 19. & 28. in Fulgentio de Incarnat. & grat. cap. 6. in Bernar. lib. de liber. arb. & in alijs Patribus. Quis autem non videat, hæc duo inter se repugnare. Quod sit tota natura creata impotens ad concipiendam proprijs viribus vel minimam salutarem cogitationem: & quòd sit potens ad concipiendam visionem intuitiuam Dei, in qua consummata salus consistit? Quòd si vndequeque, & absolutè ad illam proprijs viribus concipiendam natura vniuersa impotens est; nequit non talis visio absolutè, atque ad eò quoad suam substantiam supra totam naturam esse, seu supernaturalis.

QVÆSTIO VIII.

Virum visio beatifica, & quoduis ens supernaturale vniuersè supra natura sit connexionem.

120 **E**st dicere, an intellectus creatus, vel aliud quid ad naturam pertinens cum visione beatifica, vel cum alio quopiam ente supernaturali connectatur. Non dico, ad illud referatur transcendentaliter: nam relatio intrinseca, quam transcendentalem, siue transcendentem appellant, perperam cum connexionem confunditur; quandoquidem latius patet, quam illa, vt sæpe alibi notavi. Connectitur enim cum alio, quod sine illo esse non potest: ad aliud verò intrinsecè citra connexionem refertur, quod existens, aut potens existere sine illo ad illud se habet nihilominus ex conceptu suo, vt negatio ad rem, quam negat, cognitio falsa ad obiectum, quod repræsentat, &c. Igitur, cum certum sit, naturam per relationem intrinsecam, siue transcendentem non connexionis posse ad ens supernaturale referri, vt in cognitione naturali tantum probabiliter de ente supernaturali cernere licet; de solâ relatione connexionis superest controuersia agitanda. Connexio autem, vt in Pharo Scient. disp. 14. & alijs etiam sæpe notavi, alia est metaphysica, seu essentialis; alia physica, seu naturalis; alia moralis. Metaphysica, quæ sine contradictione. Physica, quæ citra miraculum. Moralitatis, quæ, vt res communiter eueniunt, dissolui non potest.

121 Porro naturam cum ente supernaturali prout existente non connecti aut metaphysicè, aut physicè, nec posse, certo certius est: tum quia satis, superque exploratum est, posse naturam tam naturali, quam metaphysicè, seu absolutè potentia absque omni dono supernaturali consistere: tum maximè quia connexio aut physica, aut metaphysica naturæ cum alio quopiam huius supernaturalitatem prorsus euertit: cum nequeat non esse naturæ debitum aut naturali, aut essentiali iure, & consequenter non supernaturale id, cum quo natura aut naturali, aut essentiali connexionem connexa est. Repugnat igitur in terminis, naturam cum ente supernaturali prout existente connecti physicè, aut metaphysicè. De connexionem morali fundatâ in ipsâ naturâ etiam est certum, esse impossibilem respectu entis supernaturalis prout existentis: quia, si ex parte naturæ esset aliquid moraliter necessitans Deum atque ad eò obligans ad producendum ens supernaturale, non esset hoc supra omne naturæ debitum, atque ad eò neque supernaturale contrasuppositionem. Cum quo stat, Deum aliunde, quam à naturæ meritis, moraliter posse esse necessitatum ad donum aliquod supernaturale largiendum iuxta doctrinam, quam trademus intra tract. de voluntate. Quo casu natura veluti connexa ab extrinseco erit moraliter cum tali dono; quatenus moraliter erit impossibile, ipsam manere sine illo.

122 Eò igitur tota præsentis quæstionis difficultas reducitur, an citra supernaturalitatis dispensium possit accidere, aut etiam accidat de facto, quòd natura cum ente supernaturali vt possibili

bili connexa sit, e. g. intellectus creatus cum visione beatificā sibi possibili; idque connexionē metaphysicā. (Nam physica solum, aut moralis circa possibilitatem rerum locum non habet, vt suo loco declaramus). Qua in re P. Ripal. disp. 32. de Ente supern. multis conatur adstruere sententiam negativam; cui bona pars lux Theologiæ circa entia supernaturalia subnititur: fatetur tamen, paucos se inuenire assertores eiusdem sententiæ; licet pro illa citet Nauarret. cont. 33. in q. 12. 1. p. art. 1. § 4. & cont. 32. in q. 23. art. 5. § 3. Petr. Hurt. disp. 8. Physic. sec. 9. Nazarium 3. p. q. 13. art. 2. contr. 4. §. *Sic ergo*, & conl. 6. Herice in manuscriptis de Sacram. Soar. tom. 1. in 3. p. disp. 31. sec. 6. §. *Quartò id probatur*. & §. *Neque rationes dubitandi*. Qui tamen parum illi fauet. Pro oppositā tamen, & affirmatiuā sententiā flant communiter, quotquot in causis creatis connexionem cum possibilitate effectuum agnoscunt; eodem quippe modo sentiunt, siue tales effectus sint naturales, siue sint supernaturales. Specialiter verò tenent illam Agid. Lufit. lib. 10. de Beat. q. 3. art. 2. §. 3. Cabrera 3. p. q. 1. art. 1. disp. 6. n. 18. Machin. 1. p. disp. 16. sec. 3. Fatol. 1. p. q. 12. art. 1. dub. 6. Vazq. 1. p. disp. 176. n. 26. Alarc. tract. 1. disp. 1. cap. 1. n. 13. Herice 1. p. disp. 36. n. 81. & alij. Ego neutri harum sententiarum plenè consentio.

Propositio 1.

123

Connexio naturæ cum possibilitate alicuius entis, huius supernaturalitatis non obstat, e. g. connexio intellectus nostri cum possibilitate visionis beatificæ.

Hæc propositio est contra Ripaldam, & suos; pro eā tamen sunt Doctores relati pro secunda sententiā. Probatur primò a priori. Quia, vt aliquid sit supernaturale, factum est, quòd existentia eius supra omne debitum, atque compositionem naturæ sit. Sed talis esse potest existentia entis, cum cuius possibilitate natura connectitur. Igitur connexio naturæ cum entis possibilitate non obstat supernaturalitati eius. Consequentia est bona. Maior est ipsa definitio entis supernaturalis ab omnibus re ipsa admitta, & satis à nobis stabilita supra q. 3. Probo ergo minorem, quæ sola eget probatione. Quia, si cut bene stat, naturam cum possibilitate entis esse connexam, & non cum existentia eius; ita quoque stat bene, existentiam entis omnino esse naturæ indebitam, atque adeò supernaturalem; quamuis possibilitas eius ipsi naturæ debita sit titulo connexionis. Confirmatur primò; quia, quòd possibilitas entis terminet connexionem naturæ, non tollit, esse illud tantæ excellentiæ, vt in sua existentia ipsi naturæ per excessum sit improporionatum. Ergo, quòd possibilitas entis terminet connexionem naturæ, non tollit, esse illud quoad existentiam supra naturam, atque adeò supernaturale. Confirmatur secundo; quia, quòd natura connectatur cum possibilitate doni, non impedit, quominus omnino gratis, & liberaliter possit illud conferri à Deo ipsi naturæ. Ergo neque impedit, quominus illud eam supernaturalitatem possit habere, quam Concilia, & Patres exposcunt in donis supernaturalibus, quamque nos ab ipsis didicimus. Confirmatur tertio; quia siue natura ponatur connexa cum dono aliquo vt possibili, siue secus,

semper manere potest verum, habere illam virtutem, potentiamve inchoatam ad absolute recipiendum, vel producendum tale donum. Igitur, siue natura ponatur connexa cum dono aliquo vt possibili, siue secus, impertinens est ad hoc, vt tale donum quoad existentiam supernaturale asseratur, aut non asseratur.

Confirmatur quartò, sitque secunda probatio, nec parum efficax nostræ propositionis. Connexio naturæ cum possibilitate entis non tollit, quominus illud esse possit supernaturale quoad modum, vt sæpe supponit ipse Ripalda ponens vbique naturam connexam cum possibilitate entis intrinsecè, & quoad substantiam naturalis. Ergo connexio naturæ cum possibilitate entis non tollit, quominus illud possit esse supernaturale quoad substantiam. Probo consequentiam. Quia, sicut esse naturam connexam cum possibilitate penetrationis duorum corporum, non tollit, talem penetrationem esse naturæ indebitam; ita esse naturam connexam cum possibilitate visionis beatificæ non tollit, esse etiam naturæ indebitam talem visionem. Quòd enim indubitum penetrationis in accidentaliter concursu duorum corporum ad idem spatium fundetur; indebitum verò visionis in eius essentia specificā, prout explicauimus q. 2. & 5. nihil omnino interest ad rem.

Tertio probatur propositio. Quia connexio essentialis naturæ cum possibilitate alicuius entis non facit, esse illud quoad existentiam naturæ debitum; atque adeò nec naturale. Ergo bene cum tali connexione componi poterit, quòd sit tale, ens supernaturale. Consequentia est bona. Probo antecedens. Quia si huiusmodi connexio cum possibilitate alicuius entis, siue ordo ad illam transcendens, vt appellat Ripalda, argueret necessariò in naturā exigentiam, seu debitum existentie eius, vel potius ipsa exigentia naturæ intrinsecæ (vt ipse Ripalda loquitur supra sec. 3. n. 12.) non esset aliud, quàm dicta connexio, siue ordo intrinsecus, ac transcendens naturæ in suam perfectionem, nihil profectò secundum possibilitatem terminaret connexionem naturæ, cuius existentiam ipsa natura tanquam sibi debitam non exigeret. Quo fieret, vt quævis causa naturalis simul, & pro omni occasione, ac tempore tanquam sibi debitam exigeret totam collectionem eorum effectuum possibilium, cum quorum possibilitate simul, & pro omni occasione, ac tempore connexa est. Quòd tamen est absurdum. Cum constet, nullam causam naturalem exigere tanquam sibi debitas simul, & pro quouis instanti omnes effectus sibi possibiles; cum quorum tamen possibilitate simul, & in quouis instanti est essentialiter connexa, iuxta sententiam, in qua Ripalda procedit. Quòd si semel connexio cum possibilitate alicuius entis abque exigentiā, & debito existentie eius in naturā concipi potest. Conficitur sanè, hos duos conceptus inseparabiles non esse; atque ita bene fieri posse, vt natura cum possibilitate alicuius entis connexa sit, cuius existentiam nullatenus tanquam sibi debitam exigit; quodque proinde tanquam superans omnem exigentiam naturæ simpliciter supernaturale est.

Cæterum contra statutam doctrinam eam, quæ pro sua stabilienda adducit Ripal. opponi possunt. Argumentatur primò ex Concilijs, & Patribus asserentibus, naturam ex se, & sine gratiā extrinsecus sibi adueniente impotem esse ad esse.

efficienda opera supernaturalia; quasi hoc ipso, quod Patres, & Concilia negant, posse naturam sine gratia quidquam supernaturaliter operari, negent consequenter naturae connexionem intrinsecam, cum possibilitate talium donorum. Sed consequentia nulla est; nec Patrum, & Conciliorum dogmata his metaphysicis subtilitatibus subnixata sunt. Vide id aperte in tua, & omnium sententia. Supposita possibilitate effectus, eodem profus modo tribuitur causa denominatio potentis illum absolute causare, sine illa connexa, siue non connexa ponatur cum ipsa possibilitate; ut in Deo cernere licet; qui, supposita creaturarum possibilitate, aequè ab omnibus asseritur potens absolute illas producere, tam ipsi, qui inconnexam, quam, qui connexam cum tali possibilitate ponunt diuinam omnipotentiam. Igitur, supposita possibilitate effectus, ut causa dicatur absolute potens, aut impotens eum causare, impertinens est, quod cum eius possibilitate connexa sit, aut non connexa. Igitur, dum Concilia, & Patres affirmant, causam naturalem impotens esse sine gratia ad supernaturales effectus, ne leuiter quidem insinuant, eam cum possibilitate talium effectuum connexam non esse. Id enim ipsum, & cum eadem veritate affirmarent, etsi connexam esse plane sentirent, & supponerent. Quia solum intendunt, causam naturalem ex se, & sua natura spectatam omnino esse destitutam potentia factiua proximè dictorum effectuum: quia neque per solam suam entitatem praecise proximè possunt illos causare; neque complementum, quo poterunt, illis iure naturae est debitum, sed aliunde fauore Dei gratis est prouenturum. In quo supernaturalis effectus à naturalibus differunt, quos causa naturalis absolute dicitur posse: quia licet etiam ad eos causandos aliquo complemento supra suam entitatem indigeat, hoc veluti ad manum habet in penu suo, & potestate, cum illi iure naturae debitum sit; & id vnumquodque dicitur absolute posse, quod vel per se, vel per aliquid possum in sua potestate potest.

127 Deinde à ratione arguit Ripalda primò sic. Reiecto praedicto ordine transcendentis naturae, facile explicatur plura, quae alias difficilia sunt explicata de donis supernaturalibus. Ergo reiiciendus. Nego antecedens. Imo implicatur; dum dogmata alias certissima circa supernaturalia dona dubia opinioni de inconnexione naturae cum eorum possibilitate alligantur. Itaque independentem ab hac natura inconnexione, vel connexione sunt explicanda, ut explicentur.

128 Secundò arguit. Si naturae competeret connexio cum possibilitate actus charitatis, vel fidei, vel visionis beatificae, deberentur ei compriincipia ad eos actus efficiendos. Quo profus eorum supernaturalitas interiret. Ergo. Antecedens probat. Nam propterea ad actus naturales sunt naturae debita compriincipia, & concursus Dei; quia transcendentem connexionem cum eorum possibilitate connexa est. Nego antecedens, & probationem. Quia, ut sint naturae debita compriincipia, & concursus Dei generalis ad actus naturales, impertinens est, quod sit, aut non sit illa cum talium actuum possibilitate connexa, ut alias in simili dixi q. 2. & iterum paulò inferius attingam.

129 Tertia ratio adducta pro se à Ripaldà n. 16, à nobis est pro sequente propositione. Nec probat solum, causam naturalem non connecti cum possibilitate effectuum supernaturalium, quod ip-

se Ripalda praetendit, sed etiam naturalium, quod ipse negat, & nos suo loco monstramus. Ratio autem quarta adducta ab eodem num. 19. tam parui momenti ad rem videtur, ut in ea retundenda non expediat morari. Absurda item, quae congerit nu. 20. quod meam doctrinam minimè tangunt, libens omitto.

130 Vrgentius forsitan contra nostram propositionem potest sic argui. Posito, quod intellectus creatus cum visione beata ut possibili connectatur, non potest non illa ut possibilis ipsi intellectui esse debita debito quodam essentiali. Igitur visio beata in quantum possibilis nequit non esse naturalis, utpote debita naturae. Sed possibilitas visionis praedicatum eius est essentiali. Ergo visio ex praedicto essentiali, atque adeò absolute, & simpliciter erit ens naturale. Rursus possibilitas visionis ab existentia eius distincta reuera non est. Ergo, si visio ut possibilis est ens naturale, ut existens etiam, atque adeò omnino erit. Ergo posita in natura connexione cum entibus supernaturalibus ut possibilibus, confessum eorum supernaturalitas pessum it. Igitur talis naturae connexio cum supernaturalitate rerum nullatenus est compatibilis.

131 Respondeo tamen, quidquid sit de conceptu possibilitatis, & existentiae, aut etiam essentiae visionis beatificae, de quo satis in vniuersum est dictum in Pharo Scient. disp. 10. id impraesentiarum supponi apud omnes ut certum, naturam ex praedicto essentiali posse connecti cum possibilitate visionis; quin cum existentia eius connexa sit; atque ita possibilitatem visionis posse naturae titulo talis connexionis debitam esse; quin ipsi vilo titulo sit debita existentia visionis. Hoc ergo supposito, de cuius certà veritate modò propositio mea non curat, dico, inde non sequi, visionem esse ens naturale vilo modo, sed profus supernaturali. Nam, ut ex definitionibus receptis ab omnibus constat, ens naturale id solum dicitur, cuius existentia naturae debita est: supernaturali autem, cuius existentia indebita est toti naturae; utpote, quia ex conceptu suo essentiali improporcionatum est toti naturae improporcionem per excessum, quod fieri optimè potest, ut num. 123. dicebamus, quantumuis tale ens prout possibile terminet connexionem naturae; ipsique subinde ut tale debito quodam essentiali debitum sit. Bene enim intelligitur, esse naturae aliquo modo proportionatam, & debitam possibilitatem entis, cuius existentia omnino improporcionata, & indebita illi est; sicut in moralibus homini plebeo, & rudi proportionata est, & debita metaphysica possibilitas Principatus Ecclesiae eo ipso, quod homo est; at ipse principatus ut existens improporcionatus, & indebitus.

132 Et quidem, siue natura ponatur connexa, siue non connexa cum possibilitate actuum supernaturalium, illud posse inchoatum, quod ex se ad illos habere dicitur, quodque essentialiter fert se cum ipsam supernaturalium actuum possibilitatem vel tanquam terminum connexionis naturae, vel tanquam vnum ex fundamentis denominationis potentis, naturale est, atque adeò naturae debitum, iuxta communem sententiam Patrum. Ait enim August. lib. de Praed. Sanctorum cap. 5. Proinde posse habere fidem, sicut posse habere charitatem naturae est hominum: habere autem fidem, quem admodum & habere charitatem gratia est fidelium. Et Prosper. lib. 2. de vocatione gentium cap. 8. Aliud, inquit, est posse habere charitatem, aliud habere cha-

ebatitatem; aliud esse capacem continentie, aliud esse continentem. Non itaque omnis reparabilis reparatur; quia reparabilem esse de natura est, reparatum autem esse de gratia est. Quo fere pacto loquuntur etiam Fulgen. de Incarn. & grat. cap. 22. & seqq. Clem. Alex. lib. 6. Stromatum paulò post medium. Greg. Nyssen. orat. cathechet. cap. 5. Damasc. lib. de duabus Christi voluntatibus inter principium, & medium. Cyrill. Alexand. aduersus Antropomorphitas cap. 1. & 10. Bern. de grat. & lib. arb. sub initium, & alij. Igitur ex sententiâ Patrum, possibilitas actuum supernaturalium, sine qua illud posse, quod natura attribuit, in nullâ sententiâ, vt dicebam, constare potest, (quia nequit dici absolute, vt dicunt Patres, natura posse id, quod supponitur impossibile), quadamtenus in omni sententiâ vocari potest naturalis, quatenus terminat, aut complet posse naturale naturæ, quantumuis sit supernaturalis eorumdem actuum existentia, vt confitentur ipsi Patres. Stet igitur, connexionem naturæ cum possibilitate entium supernaturalium eorum supernaturalitati nihil obflare.

Propositio. 2.

Arbitror nihilominus, naturam cum ente supernaturali vt possibili connexam non esse; puta intellectum creatum cum visione beatifica: non quòd id conceptus supernaturalitatis exposcat; sed, quòd nulla causa, vt opinor, cum possibilitate suorum effectuum etiam naturalium connectitur; & vnuerfim nulla entitas cum possibilitate alterius titulo præcisè potens quoquo modo se habere ad illam.

Quod quidem probatum suo loco suppono: modò enim immorari non expedit in hac assertionem vnuerfali, & metaphysicâ comprobanda. Videatur interim probata apud Recentiores Philosophos, & apud Ripal. supra num. 16. Ratio enim, quam ibi ad suum propositum adfert, integram nostram propositionem probat, vt supra notabam. Potissima autem argumenta, quæ contra illam fieri possunt, à n. 25. proponit, & diluit ipse Ripalda.

Vnum modò contra eum ex hac propositione colligo, quòd iam in simili notani q. 2. Vt effectus aliquis naturæ sit debitus, eoque iure naturalis, siue, vt comprincipia, & concursus Dei ad talem effectum naturæ debita sint, neuiquam requirit, quòd natura cum possibilitate talis effectus sit connexa: nam huiusmodi naturalia debita non in itâ connexionem, sed in virtute causarum, quam, tali connexionem seclusâ, supponimus manere, fundantur. Posito enim, vt nostra propositio, & omnes Auctores eius, imò & ipse Ripalda supponunt, quòd ignis non connexus cum possibilitate caloris apprehendi possit nihilominus cum virtute ad illum producendum, atque adeò etiam absolute potens illum producere, supposito, quòd ille absolute possibilis est, (qua ratione Deus citra omnem connexionem cum creaturis concipitur absolute potens illas producere, earum possibilitate suppositâ), non est, cur nequeat itidem, eâ connexionem seclusâ, apprehendi cum exigentiâ, & iure naturali ad eiusmodi productionem, atque adeò etiam ad comprincipia,

& concursus Dei requisita. Quia causa habens virtutem, & potentiam ad producendum effectum sibi proportionatum, qualis est semper calor respectu ignis, confestim habet ius naturale ad productionem eius, eamque subinde tanquam sibi debitam exigit; quidquid sit de connexionem cum eius possibilitate.

Ex quibus omnibus concluditur, tam ad supernaturalitatem, quam ad naturalitatem entium impertinens esse, quòd natura eum eorum possibilitate connexa, aut inconnexa ponatur; tametsi de facto verius sit, eam, quòd ad potentiam atinet, à possibilitate actuum tam naturalium, quam supernaturalium intrinsecè, & entitativè absolutam esse, prout in proprio loco monstratur.

QVAESTIO IX.

Virum visio beatifica, & reliqua entia supernaturalia vnuerfim supra appetitum innatum natura sint.

Appetitus innatus metaphoricè dicitur per analogiam ad elicium, qui facultatis appetentis operatio est. Quemadmodum enim, quæcunque facultate appetendi, seu potentia appetitiua pollent, per actum à tali potentia elicium appetunt, quæ sibi conueniunt, in illaque per eundem actum quodammodo propendunt, atque feruntur. Ita à simili cætera cuncta suapte naturâ, siue nativâ inclinatione in bona sibi conuenientia ferri, ipsaque appetere dicuntur, vt aqua frigus, ignis calorem, graua descendere deorsum, leuia sursum ascendere, &c. prout eleganter explicat August. lib. 11. de Ciuit. cap. 27. & 28.

Igitur intellectum creatum appetere appetitu innato visionem beatificam, atque adeò naturam supernaturalia dona, prima sententiâ affirmatquam tenent Scot. in prolog. q. 1. §. Ad questionem, & in 4. dist. 49. q. 10. art. 1. quem sequuntur Scotistæ communiter ad ea loca, Tartaretus, Antonius Andreas, Philippus Faber, Herrera, Rada, Soffa, & alij: necnon Valen. tom. 3. disp. 1. q. 5. pun. 1. Didacus Ruiz tom. de Volun. disp. 1. sec. 2. num. 7. & alij. Secunda sententiâ extreme opposita negat, quam tuerentur Mol. 1. p. q. 12. art. 1. disp. 2. concl. 2. Vazq. ibidem in expositione articuli, & 1. 2. disp. 22. cap. 2. num. 10. Soar. disp. 43. Metaph. sec. 4. num. 10. & lib. 2. de Attrib. cap. 8. num. 4. & 1. 2. disp. 16. sec. 2. Arrub. 1. p. disp. 14. cap. 2. Fasol. 1. p. q. 12. art. 1. dubit. 1. Raynaud. in sua morali Disciplinâ dist. 1. num. 272. Antonius Perez in Laureâ, Salmant. certam. 5. scholast. dub. 1. Arriag. 1. p. disp. 6. sec. 4. Gonzalez 1. p. disp. 24. num. 20. Ripa dub. 1. Nazar. contr. 1. & communiter Thomistæ cum alijs, quos refert Ripal. disp. 9. de Ente supern. sec. 2. Tertia sententiâ est, naturam non habere appetitum innatum ad supernaturalia absolutum; habere tamen conditionatum ex parte obieci sub conditione, quòd ad illa eleuetur. Ita Salas 1. 2. trac. 2. disp. 12. sec. 2. num. 8. Quarta sententiâ est, naturam non habere appetitum innatum ad supernaturalia, qui sit naturalis; habere tamen, qui sit obedientialis, seu supernaturalis. Ita Herice 1. p. disp. 37. cap. 2. Gran. 1. 2. cont. 1. tract. 3. disp. 5. num. 4. Denique,